

Ο κυκλοθυμικός Trent Reznor έκανε και πάλι το θαύμα του. Σημαδεύει το 2018 με ένα album που βασικά είναι... EP. Ένα album διάρκειας μόλις 30 λεπτών από μια μπάντα που μας έχει συνηθίσει σε τεράστια albums (The Fragile, Ghosts). Το **“Bad Witch”** ωστόσο δεν είναι και τόσο “ξεκρέμαστο”. Αποτελεί το τρίτο μέρος μιας τριλογίας που ξεκίνησε πριν σχεδόν 2 χρόνια. Ξεκίνησε τον Δεκέμβρη του 2016 με το EP, **“Not the Actual Events”**, συνεχίστηκε τον Ιούλιο του 2017 με το επίσης EP, **“Add Violence”** και κλείνει σχεδόν ένα χρόνο αργότερα με το “Bad Witch”.

Δεν ξέρω γιατί ο Reznor αποφάσισε να κυκλοφορήσει έτσι το υλικό του. Αν θα ήθελε αυτό το υλικό να ακουστεί συνδεδεμένο ή όχι. Ωστόσο αυτό που μπορώ να πω είναι, πως στις 3 αυτές κυκλοφορίες έχουμε την πλήρη εικόνα του πως ηχούν οι Nine Inch Nails λίγο πριν συμπληρώσουν 30 χρόνια δισκογραφίας. Και μαντέψτε! Αυτός ο ήχος όχι απλά δεν είναι παρωχημένος ή κάτι τέτοιο, αλλά ακούγεται εντελώς φρέσκος! Νομίζω ότι για άλλη μια φορά θα πρέπει να παραδεχτούμε πως οι NIN ήταν πάντα πολύ μπροστά στο θέμα ήχος.

Το “Bad Witch” πιστεύω πως ξεχωρίζει μέσα σε αυτή την τριάδα και ίσως αυτός να είναι και ο λόγος που επιλέχθηκε να κυκλοφορήσει ως album. Συγκριτικά με τα άλλα δύο μοιάζει να έχει ποτιστεί με μια πιο σκοτεινή jazz(y) ατμόσφαιρα που καταφέρνει να φρεσκάρει τον ήχο τους αλλά και παράλληλα από μια έντονα ατμοσφαιρική, αρκετές φορές, σχεδόν ambient λογική που μας παρουσιάζει μια άλλη πλευρά τους.

Βέβαια, αυτά περί jazz και ambient ξεχάστε τα για λίγο καθώς το Shit Mirror που ανοίγει το

album, είναι ένα 100% κλασικό, γαμάτο NIN τραγούδι που σε πιάνει από τα μούτρα. Ακούγεται λίγο πιο ακατέργαστο σε σχέση με τα επόμενα κομμάτια, αν και λέγοντας τη λέξη ακατέργαστο, θα πρέπει να την βάλουμε σε μια άλλη βάση, καθώς μιλάμε για τον τελειομανή κ. Reznor. Το εκλεκτό του beat φέρνει πολύ στο 90s υλικό τους που αγαπάμε και οι κιθάρες με τα ηλεκτρονικά στήνουν ένα τείχος παραμόρφωσης πάνω στο οποίο ο Trent “καθρεφτίζει” το νέο του εαυτό· *“Got a new face and it feels alright / Power and strength and appetite / I eat your loathing, hate, and fear / Should probably stay away from here”*. Στο 1.55 του κομματιού σβήνουν όλα για 3 δευτέρα. Το beat ξαναμπάνει και το Shit Mirror οδηγείται στο τέλος με ένα έντονο phaser εφέ και με μια παραδοχή (;)· *“New world / New times / Mutation / Feels alright”*

Συνέχεια με το Ahead of Ourselves. Ίδια συνταγή πάνω κάτω. Λίγο μεγαλύτερο από τα 3 λεπτά, με τον μετρονόμο στα γρήγορα και κάπως πιο βίαιες κιθάρες, αλλά κυρίως με αυτή την προαναφερθείσα ρετρό αίσθηση.

Από εκεί και πέρα το “Bad Witch” μας βάζει σε άλλους δρόμους. Η αγχωτική, μα στιβαρή μπασογραμμή και το κατακερματισμένο beat του Play The Goddamned Part, το καθιστούν ένα πολύ υποσχόμενο υποψήφιο για κάποιο soundtrack δράσης. Τα πλήκτρα και τα πνευστά εντείνουν το αίσθημα μυστηρίου. Ωστόσο ειδικά μετά τη γέφυρα στη μέση του κομματιού, το ένα από τα δυο instrumental κομμάτια του album, φέρνει τους NIN ίσως πιο κοντά από ποτέ στην jazz.

Το 1995 ο David Bowie είχε κυκλοφορήσει ένα εξαιρετικό album, με τίτλο **“1. Outside”**, sci-fi δυστοπικό concept και σίγουρα μεγάλη επιρροή από το τότε ανερχόμενο Industrial και φυσικά τους Nine Inch Nails που αποτελούσαν θα λέγαμε τη λοκομοτιβία του ήχου αυτού. Στο “Bad Witch” έρχεται η σειρά τους να πάρουν πίσω εκείνο το δάνειο. Στο εκπληκτικό God Break Down The Door, η επιρροή του

“Black Star”

(τελευταίου album του μεγάλου David Bowie πριν αφήσει αυτόν τον μάταιο κόσμο) είναι ξεκάθαρη. Το γρήγορο ηλεκτρονικό beat και το σαξόφωνο σε κεντρικό ρόλο, μαζί με το (ασυνήθιστα τόσο) ψύχραιμο crooning του Reznor, αλλά κυρίως αυτή η jazz / noir ατμόσφαιρα, έχουν σαφή αναφορά στο “Black Star”. Παρόλη την επιρροή, το God break down the door δεν στερείται ταυτότητας για κανένα λόγο. Πιστεύω δε, πως είναι ένα από τα καλύτερα κομμάτια που μας έχει δώσει αυτή η μπάντα. “

God break down the door / God break down the door / You won't find the answers here / Not the ones you came looking for”...

Με αναφορά το God Break Down the Door μπορεί κανείς να αντιληφθεί πως το πνεύμα του David Bowie φαίνεται να πλανιέται και σε άλλα σημεία του album και όχι μόνο στο συγκεκριμένο κομμάτι. Από την άλλη οι συνεργασίες του Reznor με τον David Lynch (από το Lost Highway μέχρι την περσινή επιστροφή του Twin Peaks στην οποία μάλιστα οι NIN εμφανίζονται να παίζουν επί σκηνής) και η επαφή του με την μουσική του Angelo Badalamenti, αποτελούν σίγουρα αναφορές στη μουσική του, και ίσως αυτή τη φορά γίνονται πιο ευδιάκριτες λόγω του κεντρικού ρόλου που παίρνει το σαξόφωνο (κυρίως) και η πιο jazz προσέγγιση.

Έχοντας διανύσει τα 4/6 του album ο Reznor μας δηλώνει πως δεν είναι από αυτόν τον κόσμο. Κάτι που βέβαια το υποπτευόμασταν. Το I'm Not From This World είναι ένα dark ambient 7λεπτο trip. Αρχίζει και σταματά. Ξαναρχίζει. Αποτελείται από μια λούπα μπάσου που στριφογυρνά και μια υποψία beat (που κάνει την αχνή εμφάνισή της μετά τα μέσα του κομματιού μάλιστα) σε ένα μετά-βιομηχανικό περιβάλλον που θυμίζει και πάλι τις soundtrack δουλειές του Reznor (μάλλον το soundtrack του videogame Quake). Το album κλείνει με το υπέροχο Over and Out του οποίου η ατμόσφαιρα φέρνει στο νου το μεγάλο τους album που ονομάζεται **"The Fragile"** (1999). *"Time is running out / I don't know what I'm waiting for"* επαναλαμβάνει ο Reznor και το κομμάτι μοιάζει σαν μια περιπλάνηση μπρος-πίσω στο χρόνο, σε κάποιο μέρος που δεν είσαι σίγουρος αν έχεις πάει ξανά ή όχι. Σε αφήνει μετέωρο μετά από 8 ολόκληρα λεπτά να ζητάς και άλλο και η μόνη σου επιλογή είναι να πατήσεις και πάλι το play.

Δεν μπορώ να θυμηθώ καν πότε ήταν η τελευταία φορά που υποστήριζα πως κάποιο album των Nine Inch Nails θα βρίσκεται άνετα στις πρώτες θέσεις στην end year list μου. Αυτή τη φορά το καταφέρνουν χωρίς ουσιαστικά να βγάλουν καν album. Από την άλλη ίσως αυτή να είναι και η σωστή προσέγγιση στο σημερινό χάος της ψηφιακής πληροφορίας που τα 75λεπτα album είναι πια απαγορευτικά και που όλη η βιομηχανία περιστρέφεται γύρω από τα singles. Οι Nine Inch Nails καταφέρνουν σε μόλις 31 λεπτά να χωρέσουν, δυο (τουλάχιστον) εξαιρετικά singles (God break down the door και Shit Mirror), μια ανανεωμένη μουσική πρόταση που χωρά όλα τα στοιχεία της μπάντας αλλά και μπόλικο πειραματισμό. Πάνω από όλα όμως, καταφέρνουν να κάνουν τον ακροατή να ακούει μονορούφι το album και να ζητά και άλλο μόλις αυτό τελειώσει.

Ελπίζω να έχουν και άλλο να μας δώσουν σύντομα.

Κείμενο: Βασίλης Μπέκας